

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/94/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3218010058
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3218010058.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu, v trestnej veci proti obžalovanému C. D., nar. XX.X.XXXX v T., trvale bytom A. V., V. H. XXX/X, t. č. bytom D. nad D., A. H. XXXX/X, pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaniach obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 26. marca 2019, sp.zn. 3T/19/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9. januára 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolania obžalovaného C. D. a prokurátora z a m i e t a j ú , pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

C. D. a prokurátora

Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 26. marca 2019, sp.zn. 3T/19/2018 bol obžalovaný C. D. uznaný vinným pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že dňa 21.09.2017 v čase okolo 10.0 hod. až 12.00 hod. prišiel k bytu č. X na druhom poschodí nachádzajúcom sa v polyfunkčnom objekte s názvom H. na ulici I. č. XXXX/XX v D. nad D., zabúchal na vchodové dvere bytu, po pootvorení vchodových dverí bytu, keď ho poškodená mal. V. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorá v tom čase bývala v uvedenom byte, nechcela vpustiť do vnútra bytu, pretlačil vchodové dvere bytu, ktoré rukou pridržala poškodená mal. V. B., nar. XX.XX.XXXX a bez oprávnenia vošiel do chodby bytu, k zraneniu poškodenej mal. V. B. nar. XX.XX.XXXX nedošlo.

Za to bol odsúdený podľa § 194 ods. 3 Tr. zákona, § 38 ods. 3 Tr. zákona, s prihladnutím na § 36 písm. j) Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, výkon ktorého mu bol podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmiennečne odložený za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe s tým, že podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu probačného dohľadu v trvaní 3 (troch) rokov. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 51 ods. 4 písm. e) Tr. zákona obžalovanému uložil povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodenej C. D., nar. XX.XX.XXXX.

Zároveň podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku bol obžalovaný C. D. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou pod Pv 307/13/3301-50 zo dňa 23.3.2018 v bode 2 obžaloby pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 21.09.2017 v čase okolo 10.00 hod. až 12.00 hodiny cestou od bytu č. X nachádzajúcom sa na druhom poschodí v polyfunkčnom objekte s názvom H. na ulici I. č. XXXX/XX v D. nad D., ako zišiel na prvé poschodie, kde sa nachádzala recepcia fitnesscentra spolu so salónom, kde v tom čase pracovala poškodená jeho bývalá manželka A. D., sa jej

vyhrozil slovami "zničím Ťa, potopím Ťa, zlikvidujem Ťa, ani Z. ti nepomôže," ktoré konanie u nej vzbudilo dôvodnú obavu o jej život a zdravie, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu ihneď po jeho vyhlásení podali odvolania jednak obžalovaný, ale tiež prokurátor. Odvolanie obžalovaného smerovalo proti odsudzujúcemu výroku, v ktorej bol uznaný za vinného zo spáchania zločinu porušovania domovej slobody a naň priamo nadväzujúcich výrokov o treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Naopak prokurátor svojim odvolaním podaným v neprospech obžalovaného napadol výrok rozsudku o jeho oslobodení.

Obžalovaný v odôvodnení odvolania uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje v napadnutej časti za nedôvodný, arbitrárny a teda nezákonný. Súd pri svojom rozhodovaní nepostupoval v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por., pričom nesprávne vyhodnotil jednotlivé v konaní vykonané dôkazy. Výsledky vykonaného dokazovania totiž v danom prípade plne odôvodňovali postup podľa ustanovenia § 285 písm. a) Tr. por., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný. Súd prvého stupňa podľa názoru obžalovaného vzal do úvahy len dôkazy, resp. ich časti svedčiace v jeho neprospech, pričom sa zároveň dôsledne nezaoberal a nevysporiadal s jeho obranou. V prvom rade výpoveď poškodenej C. D. nie je podľa neho možno vyhodnotiť ako jasnú, zrozumiteľnú a ani ako vierohodnú, pretože je vnútorne rozporná a účelová, najmä v časti sporného vniknutia do bytu a údajného pretláčania dverí. Poukázal pritom na rozpory vo výpovediach poškodenej, na základe čoho je zrejmé, že k nijakému pretláčaniu dverí bytu a ani k ničomu obdobnému nedošlo. Pri odstraňovaní rozporov vo výpovedi poškodenej C. D., táto odpovedala vágne a preukázateľne vyhýbavo a ani v súdnom konaní sa nepodarilo odstrániť množstvo podstatných rozporov v jej výpovedi a teda jej tvrdenia sú nejednoznačné a nepresvedčivé, pričom súd prvého stupňa nekriticky prijal hodnotiaci záver, že táto jasne a zrozumiteľne popísala skutkový priebeh. Rovnako nesprávny je aj hodnotiaci záver súdu prvého stupňa, že z jej výpovede nevyplynuli výrazne citovo narušené vzťahy alebo výrazná antipatia vo vzťahu k obžalovanému, ktorá by mala ovplyvniť jej výpoveď, pretože v rámci výpovede zo dňa 09.02.2018 uviedla, že nikdy nemala s obžalovaným dobrý vzťah. Naopak úplne bez povšimnutia súdu prvého stupňa zostal pozitívny vzťah poškodenej C. D. k osobe jej matky - poškodenej, ktorá má negatívny (nenávisťný) vzťah k osobe obžalovaného vyplývajúci zo sporov týkajúcich sa majetku, ústiacich do vykonávaných trestných oznámení A. D. na osobu obžalovaného, čo vyplýva z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise (početné sms správy zasielané mu poškodenou A. D. a ich obsah), pričom tento nenávisťný vzťah k osobe obžalovaného si dlhoročne osvojovala i poškodená C. D.. Na základe uvedeného možno dospieť k záveru, že poškodená C. D. mala nesporný záujem pomstiť sa obžalovanému (od počiatku ho vnímala iba ako človeka, ktorý jej proti jej vôli vstúpil do života a "ukradol matku"), pričom všetko nasvedčuje tomu, že konala spôsobom, aby privodila jeho trestné stíhanie. Zaujatosť poškodenej C. D. dokresľuje aj jej tendenčná odpoveď ohľadne vyhotovenia fotiek maloletých detí dňa 21.09.2017 na jeho mobilný telefón, aj popisu následného odovzdania detí späť do bytu, ktorý je v rozpore s popisom odovzdania detí svedkyňou J. K.. Podľa názoru obžalovaného sa poškodená C. D., resp. A. D. (zjavne v snahe privodiť mu trestné stíhanie po predošlých neúspechoch vo veci zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, resp. ostatných živých trestných oznámeniach) inšpirovali v inom trestnom konaní, kde poškodená A. D. na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou taktiež vystupovala ako poškodená. V konaní A. D. sú tiež zrejmé snahy o ovplyvnenie obsahu výpovedí svedkov, čomu nasvedčuje nielen výpoveď svedkyne J. K. zo dňa 20.11.2017 o stretnutí s poškodenou A. D. na parkovisku, ale aj z výpovede svedka mal. C. D. a svedka K. C.. Priamy vplyv poškodenej A. D. vo vzťahu k skutku č. 1 je evidentný aj v tom, že táto v rámci jej výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 04.09.2018 uviedla, že o skutku vie na základe toho, že údajne bola pri dverách fitness centra a zachytila rozhovor obžalovaného s poškodenou C. D. s tým, že obžalovaný jej nadával, že je šteňa. Takéto tvrdenie poškodenej A. D. je však úplne nelogické i vzhľadom na jej vysvetlenie na hlavnom pojednávaní, prečo nevybehla do bytu a takéto zľahčujúce tvrdenia poškodenej A. D. sú nelogické a rozporuplné s poukazom na výpoveď svedka K. Z. na hlavnom pojednávaní, ktorému popisovala problémy v spoložití s obžalovaným. Bez povšimnutia v kontexte vyššie uvedených rozporov nemožno ponechať tvrdenie poškodenej A. D. v trestnom oznámení, v ktorom táto uviedla, že obžalovaný „začal chodiť po celom byte a fotil si všetky miestnosti,“ pričom v rámci jej výsluchu pred súdom na hlavnom pojednávaní uviedla, že to, že by mal chodiť po jednotlivých miestnostiach, to nevie. Ak to povedala, tak si to domyslela.

V ďalšom obžalovaný podrobne namietal priebeh a spôsob výsluchu mal. C. D., ktorý považuje za realizovaný v rozpore s ust. § 132 ods. 1 a 2 Tr. por., bez zachovania práva na kontradiktórny postup, tiež vzhľadom na formuláciu sugestívnych, navádzajúcich, ako aj zneisťujúcich otázok. V súvislosti s takýmto neakceptovateľným prístupom orgánov činných v trestnom konaní na účely výsluchu len 7 ročného mal. C. D. poukázal na výpoveď pracovníčky ÚPSVaR Mgr. M. C., prítomnej pri jeho výsluchu, ktorá v rámci svedeckej výpovede uviedla, že maloletý komunikoval, ale podľa svedkyne bol napätý, odpovedal na jednotlivé položené otázky, ale ako keby sám seba kontroloval, čo povie. Uisťoval sa, že či povedal dobre to čo povedal. Svedkyňa to hodnotí aj z toho, že keď bol vykonávaný s maloletým pohovor na úrade za prítomnosti jeho matky, tak pred každou odpoveďou, ktorá mu bola položená, pohľadom hľadal oči matky, že či povedal dobre alebo nie. Svedkyňa si myslí, že bol z celej situácie vystresovaný. Nepridalo mu ani to, že sa ho pán prokurátor a pán vyšetrovateľ na jednu otázku pýtali niekoľkokrát iným spôsobom. Boli to otázky kladené ohľadom vstupu do bytu. Čudoval sa, že veď už na to odpovedal, prečo sa na to pýta ešte raz. Vzhľadom na podrobne uvedené skutočnosti v odvolaní nepovažuje záver okresného súdu o vykonaní výsluchu maloletého zákonným spôsobom za správny, pričom z výpovede mal. C. D. ani priamo nevyplýva, že došlo k násilnému vstupu do bytu, neexistoval logicky žiadny dôvod, aby obžalovaný do tohto vstupoval.

Rovnako vo vzťahu k svedkovi K. C. obžalovaný uviedol, že na hodnovernosť jeho výpovede má vplyv jeho partnerský vzťah k poškodenej C. D., čo má nesporne značný vplyv na lojalitu vo vzťahu k nej, ako aj poškodenej A. D. a ich výpoveďami bol ovplyvňovaný. Poukázal pritom na rozpory v jeho výpoveďach, keď svedok pripustil, že ohľadom chodenia obžalovaného po byte a slovách o šteňati mu hovorila až C. neskôr, po niekoľkých dňoch. Na hlavnom pojednávaní pri odstraňovaní rozporov oproti jeho výpovedi realizovanej v prípravnom konaní svedok K. C. uviedol, že lepšie si na veci pamätal práve v rámci jeho výpovede ešte v prípravnom konaní, z ktorej vyplýva, že keď k dverám prišla poškodená C. D., boli už tieto otvorené (čo potvrdil na hlavnom pojednávaní), svedkovi sa zdalo, že otvoril malý C. a hneď tam prišla C. a potom aj druhý syn O.. Pokiaľ videl, tak celý čas bol na chodbe pred bytom, dnu do bytu ho nevidel vstúpiť, nevidel ho ani na chodbe bytu. Potom ešte videl, že si obžalovaný fotil deti, ale nejako to nevnímal, väčšinou sedel v kuchyni a dováral si obed. Neskôr sa dopyčul, že ich fotil aj vnútri, takže bol aj on vnútri, ale svedok to nevidel, povedala mu to C.. Napriek vyššie uvedenému však súd prvého stupňa sa s touto výpoveďou svedka K. C. z prípravného konania nevysporiadal. Tento svedok na jednej strane uviedol, že videl ako obžalovaný údajne rukami strčil do poškodenej C. D. niekde do oblasti hrudníka, avšak nevedel popísať samotného obžalovaného s odôvodnením, že ho videl iba zozadu, ako už fotil deti, kedy bol otočený chrbtom v takom uhle, že mu do tváre nevidel. Tento umelo vytvorený príbeh prezentovaný svedkom K. C. ohľadne sotenia do hrude, je technicky vylúčený v kontexte výpovede poškodenej C. D.. Ak by skutočne došlo k akémukoľvek konfliktu medzi obžalovaným a poškodenu C. D., ktorý údajne osobne videl svedok K. C., nesporne by do tohto v záujme jej ochrany zasiahol a nezostal by si v kuchyni pokojne chystať jedlo, ale by sa aktívne postavil na obranu svojej partnerky. Evidentne lživé a účelové je tvrdenie, že ho poškodená C. D. požiadala, aby sa do údajného incidentu nezapájal, pretože je nesporné, že by aspoň zostal osobne prítomný v danom priestore chodby bytu a neopustil by ju, ak by jeho tvrdenia ohľadne strkania a pod. boli pravdivé. Príčinu lživých obvinení obžalovaný vidí jednak v snahe "odstaviť ho" od detí (mal. O. a mal. C., ktorému dokonca "niekto" schovával i vypínal mob. telefón), čo sa nestretlo s pochopením poškodenej A. D., ale aj z už zmieňovaných majetkových sporov. V prejednávanej trestnej veci touto príčinou boli výhrady obžalovaného na nevydarený strih mal. detí pred prítomnými zákazníkmi a následne podaný podnet na vykonanie kontroly, adresovaný dňa 21.09.2017 na ÚPSVaR Partizánske, pracovisko Bánovce nad Bebravou. Prítom z obsahu úradného záznamu z vykonania terénnej soc. práce dňa 21.09.2017, i svedeckej výpovede pracovníčky ÚPSVaR Mgr. K. C. zo dňa 11.12.2017 vyplýva, že poškodená pani D. sa správala normálne, bola kludná, pokojná a nespomínala žiadny incident s obžalovaným. Menovaná svedkyňa tiež uviedla domnienku, že ako sa oboznámila s predmetom trestného konania, bola matkina reakcia na návštevu pracovníkov úradu, nakoľko v čase našej návštevy matka nespomínala žiadny incident a myslí si, že by to určite sociálnym pracovníkom povedala. S vyššie uvedenými skutočnosťami zásadného významu sa pritom súd prvého stupňa nijako nevysporiadal, resp. ich nezohľadnil, pričom tieto sami o sebe priamo preukazujú, že ku skutku č. 1 nedošlo. Takýmuto záveru podľa názoru obžalovaného nasvedčuje aj znalecký posudok vypracovaný v predmetnej trestnej veci KEU PZ k vyhotoveným fotografiám obžalovaným na jeho mobilný telefón zn. CAT BIS, v spojení so zápisnicou z ohliadky miesta činu a vyhotovenou fotodokumentáciou. Účelovo vykonštruovaný príbeh o násilnom vniknutí do bytu A. D., vulgarizmoch, či agresii vylučuje tiež skutočnosť, že tak poškodená C. D. i svedok K. C. zostali po spornom skutku č. 1 pokojne v byte a nijako mu nebránili v tom, aby odišiel s oboma mal.

deťmi preč, ale snažili by sa mu zabrániť v tom, aby obe deti s ním odišli, či ich neodvedie niekam preč z budovy. Súčasne je nesporné, že ak by k údajnému incidentu došlo, bez pochybnosti by následne C. D. bez ťažkosti nebola bývala otvorila dvere potom, ako obžalovaný obe mal. deti prišiel vrátiť späť z kozmetického salóna poškodenej A. D., čoho svedkom bola aj svedkyňa J. K., ktorá okolnosť odovzdania detí do bytu popísala bez akýchkoľvek problémov. Podľa obžalovaného ani skutočnosti zistené o jeho osobe a správaní nenاسvedčujú jeho predpokladom k spáchaniu skutku, pričom poukazoval na výsledky znaleckého skúmania jeho osoby. Naopak on od počiatku popiera spáchanie skutku a jeho výpovede nie sú rozporné, tieto nemenil a ich pravdivosť bola preukázaná výpoveďami nezaujatých svedkov (Mgr. M. C., K. K.), či ďalšími listinnými dôkazmi (znalecké posudky, zápisnica o obhliadke miesta činu, fotodokumentácia, fotky z miesta činu). Na základe uvedenej dôkaznej situácie pritom nie je možné jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností dospieť k záveru, že sa stal skutok pod bodom 1. obžaloby, ale naopak na základe vykonaného dokazovania je zrejmé, že skutok č. 1 sa nestal a závery súdu prvého stupňa sú podľa obžalovaného v rozpore so skutkovými zisteniami. V danom prípade mal teda súd prvého stupňa rozhodnúť v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obžalovaného a podľa § 285 písm. a) Tr. por. ho spod obžaloby v celom rozsahu oslobodiť. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu v časti výroku o vine a treste zrušil a rozhodujúc podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že podľa § 285 písm. a) Tr. por. ho oslobodil spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako zločin porušovania domovej slobody.

Prokurátor v predmetnej trestnej veci podal proti citovanému rozsudku odvolanie a to v neprospech obžalovaného v časti výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora v bode 2 obžaloby, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona. Pokiaľ ide o skutok v bode 1 obžaloby, súd vykonal dokazovanie, v rámci ktorého zabezpečil dostatok dôkazov na jeho rozhodnutie, zistil skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie a na základe vykonaných dôkazov správne ustálil skutkový stav prejednávanej veci a následne správne vec právne kvalifikoval. S rozhodnutím súdu o uznaní viny ako aj voči uloženému trestu nemá žiadne výhrady, tento považuje za primeraný a v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu ku skutku uvedenom v bode 1 obžaloby. Pokiaľ ide o oslobodenie obžalovaného C. D. spod obžaloby zo skutku uvedeného v bode 2 obžaloby s týmto rozhodnutím súdu sa nestotožňuje. Súd oslobodenie obžalovaného spod bodu 2 obžaloby v citovanom rozsudku odôvodnil najmä tým, že v rámci tejto časti aj napriek vykonanému dokazovaniu mal naďalej pochybnosti o vine obžalovaného z konania, ktorému bolo kladené za vinu pod bodom 2 obžaloby. S uvedeným názorom súdu prokurátor nesúhlasil, pričom podľa jeho názoru na hlavnom pojednávaní bolo na základe vykonaných dôkazov bez dôvodných pochybností zistené, že obžalovaný C. D. sa dopustil i skutku kladenému mu za vinu v bode 2 obžaloby. Je pravdou, že obžalovaný C. D. kategoricky popieral použitie vyhrážok na adresu svedkyne poškodenej A. D., je však usvedčovaný zo spáchania tohto skutku najmä výpoveďou svedkyne poškodenej A. D., podporne svedkyne C. D., svedka K. C. a maloletého C. D.. Svedkyňa poškodená A. D. na hlavnom pojednávaní v podstatných skutočnostiach i s prihliadnutím na časový odstup od spáchania skutku, tento popísala zhodne ako je to za vinu kladenému obžalovanému v rámci obžaloby. Rozpory vo svojich výpoveďach svedkyňa poškodená odôvodnila stresom vyvolaným správaním sa obžalovaného a strachom z obžalovaného. Výpoveď svedkyne poškodenej A. D. podporne potvrdzujú i výpovede svedkyne C. D. aj jej priateľa K. C., ktorí sa však dozvedeli o priebehu skutku v bode 2 sprostredkované od A. D., ktorá im o ňom rozprávala v byte po jeho spáchaní. Obaja menovaní neboli prítomní pri spáchaní uvedeného skutku. Výpoveď svedkyne poškodenej potvrdzuje minimálne sčasti výpoveď svedka maloletého C. D., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že počas rozhovoru medzi obžalovaným a svedkyňou poškodenou vo fitnesscentre, kam ho spolu s bratom zobral otec, sa obžalovaný s poškodenou hádali. Prokurátor uviedol, že svedkyne J. K. a T. K. podľa ich výpovedí počas rozhovoru medzi obžalovaným a poškodenou síce žiadne urážlivé výroky ani vyhrážky zo strany obžalovaného nezachytili, no k tomu je však potrebné uviesť, že k urážlivým výrokom a vyhrážkam likvidáciou, potopením, zničením zo strany obžalovaného voči poškodenej však malo dôjsť práve v čase, ako obžalovaný odchádzal z objektu, potom ako zaviedol oboch synov do bytu poškodenej a prechádzal popri recepcii fitnesscentra a kozmetickom salóne, teda v čase, keď už obe svedkyne odišli a nenachádzali sa na mieste, kde ku skutku došlo. Prokurátor je teda názoru, že súd sa dostatočne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. S poukazom na skutočnosť, že súd v prípade skutku v bode 1 obžaloby na základe vykonaného dokazovania správne ustálil skutkový stav prejednávanej veci, následne správne vec právne kvalifikoval a po uznaní viny uložil obžalovanému C. D. primeraný trest, navrhol, aby krajský súd

odvolanie obžalovaného C. D. podané prostredníctvom obhajcu vo vzťahu v časti rozsudku, v ktorej bol uznaný za vinného zo spáchania zločinu porušovania domovej slobody a naň nadväzujúcich výrokov o treste podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol a na podklade odvolania prokurátora rozsudok v odvolaní napadnutej časti podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno c) Trestného poriadku zrušil a zároveň podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril písomne prostredníctvom obhajcu obžalovaný, kde uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu v časti, v ktorej bol oslobodený spod obžaloby v bode 2 obžaloby pre prečin nebezpečného vyhrážania. Súd prvého stupňa pritom vo vzťahu k bodu 2 obžaloby správne aplikoval zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Na základe dokazovania vykonaného súdom na hlavných pojednaniach totiž v nijakom prípade nebolo možné dospieť k záveru, že sa stal skutok pod bodom 2 obžaloby, naopak je zrejmé, že skutok pod bodom 2 obžaloby sa nestal. Obsiahlo popísal okolnosti sporov s poškodenou, nielen počas trvania manželstva, ale i po rozvoде, zopakoval, že spory týkajúce sa majetku prerástli do notorického podávania vykonštruovaných trestných oznámení poškodenou A. D. na jeho osobu, opakovane poukázal na jej snahu "odstaviť" ho od ich detí. Obsiahlo uvádza výsledky znaleckého dokazovania v inej trestnej veci, keď bola poškodená vyšetrená krátko pred sporným skutkom bodu 2 obžaloby, čo v kontexte ďalších dôkazov nasvedčuje lživým a účelovo vykonštruovaným obvineniam voči jeho osobe. Poukázal tiež na rozpory vo výpovediach poškodenej A. D., ale i výpovede svedkýň K., svedčiacich v jeho prospech. Tvrdenia prokurátora, že skutok pod bodom 2 obžaloby majú údajne preukazovať výpovede svedka mal. C. D., C. D. a K. C. nie je pravdivé, nakoľko títo boli nepochybne ovplyvňovaní A. D. a o údajnom konaní pod bodom 2 obžaloby sa dozvedeli len z toho, čo im táto povedala a to až s odstupom niekoľkých dní. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol, pretože nie je dôvodné.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach obžalovaného a prokurátora, prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietnuť a vyhovieť odvolaniu prokurátora, zrušiť napadnutý rozsudok v odvolaní prokurátora napadnutej časti podľa § 321 ods.1 písm. b), c) Tr.por. a vec vrátiť okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obhajca obžalovaného navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné a naopak vyhovieť odvolaniu obžalovaného, pričom zopakoval argumenty uvádzané v dôvodoch odvolania a na jeho podklade rozhodnúť o oslobodení obžalovaného aj spod skutku pod bodom 1 obžaloby.

Obžalovaný sa v plnej miere pridržiaval slov svojho obhajcu a navrhol, aby krajský súd rozhodol tak, ako navrhol jeho obhajca.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Odvolací súd preskúmal z podnetu podaných odvolaní napadnutý rozsudok v intenciách § 317 Tr.por., pričom zistil, že odvolania obžalovaného a prokurátora nie sú dôvodné. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Skutočnosť, že sa obžalovaný a prokurátor nestotožňujú so skutkovými, či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku a naopak ponúkajú iné hodnotenie dôkazov, nemôže sama o

sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Naopak je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania skutku pod bodom 1) obžaloby a naopak prečo vykonanými dôkazmi nebolo nepochybne preukázané spáchanie skutku pod bodom 2) obžaloby. Jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej, ako aj objektívnej stránky zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Vo vzťahu tomuto výroku o vine je obžalovaný usvedčovaný výpoveďou svedkyne C. D., podporenej výpoveďou svedka K. C. a mal. C. D., pričom okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne vysvetlil aj napriek určitým rozporom v ich výpovediach, prečo dospel k nepochybnému záveru, že skutok pod bodom 1) obžaloby sa stal a spáchal ho obžalovaný, keďže na podklade uvedených výpovedí bol preukázaný vstup obžalovaného do bytu napriek prejavenej nesúhlasu C. D. (ktorá ho posielala preč) s použitím násilia, odstrčením, čo priamo videl (aj keď len zozadu poškodenej) svedok C. a skutočnosť, že obžalovaný vstúpil následne do bytu vyplýva z výpovede C. D. i z výpovede mal. C. D., ktorú súd vyhodnotil ako vykonanú zákonným spôsobom. Správne okresný súd uviedol, že z hľadiska naplnenia znakov žalovaného trestného činu je v zásade bez významu, či dvere bytu stihol otvoriť maloletý, alebo poškodená C. D., keďže prvok násilia smerujúci k vynúteniu vstupu do bytu vyplýva tak z výpovede poškodenej C. D., ale i svedka C.. Krajský súd uvádza, že obsahle odvolacie námietky obžalovaného sú v podstate len opakovaním obhajobných námietok uvádzaných už pred okresným súdom, ktorý sa s nimi riadne vysporiadal a v zásadných smeroch odôvodnil prečo obrane obžalovaného neuveril a naopak prečo uveril výpovediam, na podklade ktorých uznal vinu obžalovaného z tohto trestného činu. Keďže skutkové zistenia a právne závery okresného súdu, ako to vyjadril v písomnom vyhotovení svojho rozsudku majú podklad vo vykonanom dokazovaní, s podrobnejším odôvodnením odvolací súd plne odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa stotožnil a odvolanie obžalovaného voči výroku o vine nepovažoval za dôvodné.

Pokiaľ ide o oslobodzujúci výrok, ktorým bol obžalovaný oslobodený podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku spod skutku obžaloby pod bodom 2), tu sa krajský súd rovnako stotožnil s rozhodnutím okresného súdu, že nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok sa stal. V tomto smere správne okresný súd poukázal na skutočnosť, že jediný priamy dôkaz usvedčujúci obžalovaného - výpoveď poškodenej A. D., je výrazne nepresvedčivá a rozporuplná, pričom ani nevedela presne ustáliť, v ktorom časovom úseku vlastne malo dôjsť k vysloveniu uvedených vyhrážok zabitím zo strany obžalovaného na jej adresu, tak ako to podrobnejšie uvádza okresný súd v rozhodnutí, pričom poškodená tieto rozpory dostatočne dôveryhodne neodstránila. V súvislosti s výpoveďami svedkyne C. D., svedka K. C., aj svedka maloletého C. D., na ktoré poukazuje prokurátor v dôvodoch odvolania a ktoré majú usvedčovať obžalovaného, správne okresný súd poukázal na to, že čo sa týka prvých dvoch ide len o sprostredkované informácie, ktoré im uvádzala poškodená A. D. o údajnom vyhrázaní zo strany obžalovaného aj to s neskorším časovým odstupom. Čo sa týka výpovede maloletého C. D., ten potvrdil, že došlo k rozhovoru medzi obžalovaným a svedkyňou poškodenou A. D. a v podstate aj, že rozhovor mal charakter hádky (aj keď táto nie je popisovaná ako intenzívna hádka), no z jeho výpovede nevyplývalo, že by malo dôjsť k nejakým vyhrážkam. Priebeh skutku tak ako ho popisovala obžalovaná (resp. jednotlivých možností z pohľadu toho, kedy ku skutku malo dôjsť), spochybňujú tiež svedecké výpovede svedkýň J. K. a T. K., tak ako na ne podrobnejšie poukázal okresný súd. Súd z pohľadu tejto skupiny dôkazov poukazuje aj na obsah výpovede svedkyne T. K. k správaniu svedkyne poškodenej A. D., ktorá ani po návrate do salónu neprejavovala známky strachu o svoj život, ktoré by bolo dôvodné očakávať v podstate bezprostredne po tom, čo jej mali byť vyslovené vyhrážky uvedené v obžalobe. Výpovede týchto svedkýň popri tom korelovali aj s výpoveďou samotného obžalovaného. Ak potom okresný súd vyhodnotiac dôkaznú situáciu, vyhodnotil rozporuplnú výpoveď poškodenej A. D. ako nedôveryhodnú, nemožno akceptovať námietku prokurátora, že obžalovaného usvedčujú sprostredkované výpovede vyššie uvedených svedkov, ktoré sú len odvodené od toho, čo im o udalosti povedala samotná poškodená. Správne potom okresný súd s poukazom na výsledky dokazovania konštatoval, že sú závažné pochybnosti o tom, že sa skutok pod bodom 2) obžaloby stal a obžalovaný C. D. spod skutku pod bodom 2) obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodil. Krajský súd sa s takýmto záverom v plnej miere stotožnil a odvolanie prokurátora nepovažoval za dôvodné, pričom s podrobnejším odôvodnením odkazuje na rozhodnutie okresného súdu.

Napokon krajský súd preskúmajúc i výrok o treste nezistil žiadne pochybenie okresného súdu v tomto smere. Pri ukladaní trestu za trestný čin, z ktorého bol uznaný vinným okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 ods. 1 až 4 Tr. zák. dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatelia, jeho pomery a možnosti nápravy. Priznal obžalovanému jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, príťažujúce okolnosti zistené neboli. Po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a osobu páchatelia, tak ako to podrobnejšie vyjadril okresný súd vo svojom rozhodnutí, dospel aj odvolací súd k záveru, že trest odňatia slobody uložený súdom prvého stupňa slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého bol obžalovanému podľa § 51 ods.1 Tr.zák. s použitím § 49 ods.1 písm.a), § 50 ods.1 Tr. zák. podmienčne odložený za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe a určená skúšobná doba probačného dohľadu v trvaní 3 roky, je trestom zákonným, primeraným, zohľadňujúcim tak okolnosti prípadu, ako aj osobu obžalovaného a bude ním splnený účel v zmysle § 34 ods.1 Tr. zák., pričom odvolací súd nezistil dôvod na jeho zmenu. Napokon i výrok, ktorým podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 51 ods. 4 písm. e) Tr. zákona obžalovanému uložil povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodenej C. D., nar. XX.XX.XXXX, je správny a zákonný.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd odvolania obžalovaného a prokurátora nepovažoval za dôvodné a preto ich podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.